

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΕΧΗ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ποιος ήταν όμως ο μύθος του φλάουτου της καρδιάς; Ο μύθος αυτός μιλάγε για μία μουσικό, που αγαπούσε το περιβάλλον. Και όταν λέω περιβάλλον, εννοώ τη θάλασσα, το έδαφος, τα δέντρα και τα ζώα. Τα αγαπούσε τόσο πολύ που με το φλάουτό της έφτιαχνε τραγούδια αφιερωμένα σε αυτά. Τα τραγούδια αυτά ήταν γεμάτα με συμβολισμούς. Με αυτόν τον τρόπο, αν κάποιος πρόσεχε τα λόγια των τραγουδιών της, θα καταλάβαινε πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε στο περιβάλλον και πόσο εκείνη το αγαπούσε.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΕΙΡΗΝΗ ΒΕΝΙΕΡΗ

Η οικογένεια Βέχη

Λίγα χρόνια πριν σε ένα μικρό χωριό της Ελλάδας ζούσε ένα κοριτσάκι μαζί με την οικογένειά της, η Ζωή. Η Ζωή ήταν ένα πολύ όμορφο ξανθό κορίτσι, που σε λίγους μήνες θα έκλεινε τα δέκα. Η Μυρτώ ήταν η μεγάλη αδερφή της Ζωής, βέβαια όχι και πολύ μεγάλη, αφού είχαν δύο χρόνια διαφορά. Ήταν μία καστανή δεσποινίδα, πολύ προστατευτική με την αδελφή της. Αν και οι δυο τους δεν έμοιαζαν σε τίποτα ήταν πάρα πολύ αγαπημένες, ήταν ομάδα. Βέβαια, αυτή η ομάδα συμπληρωνόταν και με την κύρια Βέχη τη μητέρα τους. Η κυρία Βέχη ήταν μία πανέξυπνη, αδύνατη γυναίκα περίπου στα σαράντα, με καστανά μαλλιά και πάντα με το λαμπερό χαμόγελο της. Ο μόνος που έλειπε ήταν ο πατέρας των δύο κοριτσιών, ο κύριος Βέχης. Ο κύριος Βέχης ταξίδευε συχνά για δουλειές ή αυτό έλεγε, γιατί κανείς δεν ήξερε πού ακριβώς ήταν ή τι έκανε, όταν έλειπε από το σπίτι του. Σπίτι του έμενε πέντε νύχτες στο δίμηνο. Τον υπόλοιπο καιρό κανείς δεν είχε νέα του, ποτέ δεν τηλεφωνούσε, πάντα έλεγε ότι η καλύτερη επικοινωνία είναι αυτή πρόσωπο με πρόσωπο και ότι μόνο αυτήν ήθελε να έχει με τις κόρες του.

Η Ζωή

Η Ζωή αν και ακόμα δεν ήταν ούτε δέκα χρονών ήξερε μέχρι και τι δουλειά ήθελε να κάνει. Ήθελε να γίνει γιατρός. Ήξερε ότι της αρέσουν τα μαθηματικά, αλλά όχι η γλώσσα και η ιστορία. Είχε ξεφυλλίσει κάποια βιβλία φυσικής και χημείας στη βιβλιοθήκη, έτσι ήξερε ότι της αρέσουν και αυτά τα μαθήματα. Το βασικότερο ήταν ότι ήξερε πως δεν θέλει να βλέπει ανθρώπους να αρρωσταίνουν. Και τέλος, ήξερε ότι θέλει να κάνει κάτι που θα μπορεί να δουλεύει κοντά στο σπίτι της και που θα μπορεί να επικοινωνεί, όποτε θέλει, με την οικογένειά της, γιατί της έλειπε τόσο πολύ ο πατέρας της, που δεν ήθελε να το νιώσει αυτό κανένας άλλος. Οπότε όλα στο μυαλό της ταίριαζαν, όλα ήταν «σωστά». Εκείνη τη ζωή της την περιέγραφε ως προβλέψιμη, χαρούμενη, με λίγη θλίψη, ελεύθερη, συνονόματη, πειραματική. Αυτό όμως εγώ πρέπει να το εξηγήσω λίγο. Ήταν προβλέψιμη, γιατί ήξερε πάντα ότι ο πατέρας της θα έρχεται μόνο πέντε μέρες στο δίμηνο, ότι από Δευτέρα έως Παρασκευή θα έχει σχολείο και το Σάββατο και την Κυριακή δεν θα έχει, χαρούμενη λόγω της μαμάς της της αδελφής της και των φίλων της, με λίγη θλίψη, γιατί δεν της πηγαίνουν όλα πάντα υπέροχα και λόγω της έλλειψης πατρικής φιγούρας. Ελεύθερη γιατί εκτός από το ότι πήγαινε βόλτα στη φύση -επειδή έμενε σε χωριό η μαμά της την αφήνει και μόνη της να κάνει αυτές τις βόλτες- και επειδή μπορούσε να κάνει τις δικές της επιλογές. Συνονόματη λόγω του ονόματος που μοιράζονται και πειραματική, γιατί τα λάθη που έκαναν εκείνη ή οι άλλοι την κατεύθυναν στο σωστό.

Γενικότερα κάποιος θα μπορούσε να χαρακτηρίσει τη Ζωή έξυπνη, με πολύ καλή αντίληψη, ελεύθερο πνεύμα, αλλά πάνω από όλα ο άνθρωπος που ό,τι και να γίνει θα σε βοηθήσει.

Η βόλτα στο δάσος

Το απόγευμα της Παρασκευής μετά το σχολείο η Ζωή πήγαινε μία βόλτα στο δάσος. Στη βόλτα της αυτή βρήκε δίπλα από ένα δέντρο ένα φλάουτο με κόκκινες λεπτομέρειες.

Ήταν πραγματικά μαγικό. Και αποφάσισε να το πάρει μαζί της στο σπίτι. Στον γυρισμό άρχισε να δοκιμάζει τι μπορεί να κάνει αυτό. Ξαφνικά άκουσε κάτι φωνές, σαν κάποιιοι να τσακωνόντουσαν. Και πήγε προς την πηγή του ήχου. Όταν πλησίασε, είδε ότι αυτές οι φωνές δεν ανήκαν σε ανθρώπους, άλλα σε δυο σκιουράκια, που τσακωνόντουσαν για την ιδιοκτησία ενός δέντρου. Επίσης,

ακουγόταν και μία πιο μπάσα φωνή να λέει: «Συγγνώμη, αλλά δεν είμαι ιδιοκτησία κανενός. Σας φιλοξενώ μην το ξεχνάτε. Καλά θα κάνετε να μάθετε να ζείτε μαζί, να συνεργάζεστε. Αλλιώς βρείτε αλλού να μείνετε. Έγινα κατανοητός;» Η Ζωή γύρισε το κεφάλι της με σκοπό να αντικρίσει από πού προέρχεται αυτή η φωνή. Και αυτό που είδε την αναστάτωσε ακόμα περισσότερο. Αυτό που είδε ήταν ένα δέντρο και μάλιστα ένα πολύ εκνευρισμένο δέντρο. Μόλις άκουσε τη φράση που είπε το δέντρο, άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της πολύ ανήσυχη.

Όταν έφτασε στο σπίτι της πήγε στην αδελφή της.

-Μυρτώ, Μυρτώ, φώναξε, έλα στο δωμάτιό μου.

Η Μυρτώ πήγε τρέχοντας στο δωμάτιό της.

-Τι θες;

-Θέλω να σου πω κάτι, αλλά θα το κρατήσεις μυστικό...νομίζω πως τρελαίνομαι, ψιθύρισε η Ζωή.

-Τι έγινε Ζω, πες μου τα όλα. Η Μυρτώ, ενώμίλαγε, φαινόταν ήρεμη, αλλά δεν ήταν, γιατί μόνο όταν δεν ήταν καλά φώναζε με το υποκοριστικό της τη Ζωή.

Μετά από δέκα λεπτά η Μυρτώ ήξερε τα πάντα.

-Μου κάνεις πλάκα, φώναξε θυμωμένη, εγώ μιλάω σοβαρά και εσύ μου κάνεις πλάκα!!!!

-Δεν σου κάνω πλάκα!!!!

-Μη με κοροϊδεύεις, σε κατάλαβα. Πλέον η Μυρτώ ακουγόταν σε όλο το σπίτι.

-Σταματήστε να φωνάζετε!!! Το ξέρετε ότι ακούγεστε μέχρι έξω;

Η μητέρα τους ήταν στην πόρτα και ακουγόταν πολύ νευριασμένη.

Μετά από δέκα πέντε λεπτά και από μία μεγάλη συζήτηση η Ζωή επιτέλους έμεινε μόνη της στο δωμάτιό της. Αρχικά, επεξεργάστηκε ξανά το φλάουτο, ξεκίνησε να παίζει και λίγο. Αργότερα όμως, άρχισε να ακούει πάλι κάποιες φωνές που δεν είχε ξανακούσει. Έκλεισε τα αυτιά της και περίμενε να σταματήσουν. Αρκετά λεπτά πέρασαν μέχρι που δεν μπορούσε να διακρίνει τις ομιλίες. Όταν τελείωσαν, ξαναδοκίμασε τι μπορεί να παίξει στο φλάουτο. Αλλά οι φωνές ξαναγύρισαν. Η Ζωή άρχισε να σκέφτεται:

Η επίσκεψη στη βιβλιοθήκη

Η επόμενη μέρα είχε έρθει και η Ζωή ξύπνησε από νωρίς για να ετοιμαστεί να πάει στη βιβλιοθήκη. Στις 8:00 που ανοίγει το κτίριο για το κοινό, η Ζωή ήταν έξω και περίμενε με ενθουσιασμό να μπει με σκοπό να κάνει μία μικρή έρευνα για τα ζώα που μιλάνε και για το φλάουτο της.

Το ρολόι πλέον έδειχνε 12:00 και η Ζωή δεν είχε σταματήσει να ψάχνει. Τώρα έβλεπε ένα ακόμα βιβλίο με μύθους. Είχε κουραστεί με τόσα βιβλία που είχε δει σήμερα και έτσι στο συγκεκριμένο γύριζε γρήγορα τις σελίδες νιώθοντας απογοητευμένη και θέλοντας σιγά-σιγά να γυρίσει σπίτι. Στις τελευταίες σελίδες, όμως, υπήρχε πράγματι ένας μύθος για ένα φλάουτο που μπορούσε να σε κάνει να καταλαβαίνεις τι λένε τα ζώα, η θάλασσα, τα δέντρα και το έδαφος.

Μόλις το διάβασε και είδε ότι είχε περάσει η ώρα πήγε στον υπεύθυνο δανείστηκε το βιβλίο, το έβαλε στην τσάντα της και έφυγε. Μέχρι να φτάσεις στο σπίτι σκεφτόταν αν αυτό ίσχυε, αν απλώς ήταν ένας μύθος ή όλα αυτά ήταν δημιούργημα της φαντασίας της.

- Καλημέρα, είτε η Μυρτώ, μόλις είδε τη Ζωή να μπαίνει μέσα στο σπίτι.
- Καλό μεσημέρι εννοείς, είτε η Ζωή.
- Μην αρχίζεις Ζωή, μόλις ξύπνησα.
- Καλά, καλημέρα και σε σένα.
- Αγάπη μου, πώς πέρασες στη βιβλιοθήκη, είπε η κυρία Βέχη.
- Καλά, τελείωσα και την εργασία που ήθελα, απάντησε η Ζωή, φανερώνοντας μία δόση λύπης στο βλέμμα της, επειδή έλεγε ψέματα.
- Τι έχεις αγάπη μου; Η μαμά της έδειχνε λίγο ξαφνιασμένη.
- Τίποτα, απλά είμαι λίγο κουρασμένη. Λέγοντας το έδειξε ένα μικρό χαμόγελο και συνέχισε πηγαίνοντας να ξαπλώσει. Μαμά φώναξε με, όταν το φαγητό θα είναι έτοιμο.

Μετά από σαράντα πέντε λεπτά.

-Έτοιμο το φαγητό, ελάτε να φάμε, ακούστηκε η φωνή της κυρίας Βέχη.

-Ναι, μαμά, φώναξαν τα δύο κορίτσια σχεδόν ταυτόχρονα.

Το φαγητό ήταν σερβιρισμένο στο τραπέζι και ολόκληρη οικογένεια έτρωγε και συζητούσε.

-Μπορώ να πάω βόλτα στις 4:30;
-Έχεις κάνει όλα τα μαθήματά σου για τη Δευτέρα; Τη ρώτησε η κυρία Βέχη.
-Ναι, μαμά.
-Εντάξει, αλλά αύριο θα κάνουμε μαζί επανάληψη στην Ιστορία, και με εσένα Μυρτώ.
-Εγώ τι φταίω, ρώτησε δυσαρεστημένη η Μυρτώ.
-Δεν είναι τιμωρία για να φταις!!!! ύψωσε τον τόνο της φωνής της η κυρία Βέχη.
Η Ζωή άρχισε να υποψιάζεται ότι έρχεται τσακωμός και προσπαθώντας να σταματήσει είπε:
-Σύμφωνοι, θα είμαι πίσω πριν νυχτώσει.
Και έτσι συνέχισαν να τρώνε χωρίς να μιλάνε.

Η συνάντηση

Η ώρα είναι 4:25 μ.μ. Η Ζωή είναι έτοιμη να φύγει, βάζει το φλάουτο, τα κλειδιά της, ένα κομμάτι ψωμί και ένα μπουκάλι με νερό στην τσάντα της, αποχαιρετάει τη μητέρα της και φεύγει.

Προχωρώντας μέσα στο δάσος φτάνει σε ένα σημείο πανέμορφο με πολλά δέντρα, τα οποία δεν μοιάζουν μεταξύ τους, με καταπράσινους θάμνους και με πολύχρωμα λουλούδια. Αυτό το μέρος δεν το είχε ξαναδεί, ήταν υπέροχο. Και αποφάσισε να μείνει εκεί για λίγο. Έβγαλε το φλάουτο από την τσάντα της και άρχισε να παίζει και πάλι άρχισε να ακούει φωνές. Αυτή τη φορά προερχόντουσαν από δύο παπαγαλάκια που τραγουδούσαν. Το περίεργο ήταν ότι ενώ περιτριγυριζόταν από πολλά δέντρα δεν άκουγε κανέναν. Η μελωδία του κελαηδίσματος των πτηνών άρεσε πολύ στη Ζωή και άρχισε να την σιγοψιθυρίζει. Το τραγούδι σταμάτησε να ακούγεται αναπάντεχα, τώρα ακουγόταν μία τσιριχτή φωνή.

-Σ' αρέσει το τραγούδι μας;

-Γιατί λες να το τραγουδάει Ρίκο; Το τραγουδάει, γιατί της αρέσει.

-Ναι πάρα πολύ, είπε η Ζωή.

-Μας καταλαβαίνεις;

-Μίνα, κοίτα τι βρίσκεται δίπλα της...

Η Ζωή κοίταξε δίπλα της, αλλά δεν είδε τίποτα το αξιοσημείωτο.

-Το φλάουτο της καρδιάς!!!! Είπε το άλλο παπαγαλάκι.

-Το φλάουτο ποιανού; ρώτησε η Ζωή.

Το φλάουτο της καρδιάς, το οποίο είναι ένα φλάουτο που σου δίνει τη δυνατότητα να καταλαβαίνεις τι λένε τα ζώα, τα φυτά, το έδαφος και η θάλασσα, *είπε το ένα παπαγαλάκι.*

- Βασικά αυτή τη δυνατότητα τη δίνει μόνο σε όσους έχουν καλή καρδιά, για αυτό λέγεται και φλάουτο της καρδιάς. Ααααα, και ανάλογα τη μελωδία που παίζεις σου δίνει και διαφορετικές δυνατότητες. Βέβαια, αυτό ισχύει για όλα τα άλλα εκτός από το να μας κατανοείς.

-Αυτό γίνεται με όλες τις μελωδίες, πετάχτηκε το άλλο παπαγαλάκι, *θέλοντας να κάνει το ξύπνο.*

-Γλυκιά μου, αυτό το φλάουτο έχει μεγάλη δύναμη. Πρόσεξε πώς θα το χρησιμοποιήσεις, *προσπάθησε να συνεχίσει αυτό που έλεγε πριν το πρώτο παπαγαλάκι.*

-Θα μπορούσε να με βοηθήσει με..., *είπε με ενθουσιασμό, αλλά τον έκοψε το άγριο βλέμμα της αδερφής του.*

-Σε τι να σας βοηθήσω; *τους ρώτησε η Ζωή.*

-Τίποτα, αυτά είναι βλακείες του Ρίκου. Αχ, ξεχάσαμε να συστηθούμε, *είπε προσπαθώντας να αλλάξει το θέμα.*

Η Ζωή ήταν σκεπτική και εκείνη την ώρα δεν επικοινωνούσε καλά με τους γύρω της γι' αυτό, το να συμμετέχει ενεργά σε μία συζήτηση ήταν ανέφικτο. Προσπαθώντας να την αποφύγει είπε φεύγοντας:

-Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ να μείνω άλλο πρέπει να φύγω κατάλαβα πώς σας λένε από τη συζήτησή μας. Εμένα με λένε Ζωή.

Δεν πειράζει, μπορώ να σας συστήσω εγώ τα δύο παπαγαλάκια, *που τυχαίνει να είναι και αδελφάκια.* Τα παπαγαλάκια που συνάντησε η Ζωή ήταν ο Ρίκο και η Μίνα.

Ο Ρίκος είναι ένα χαζούλικο, αλλά πανέμορφο πτηνό ντυμένο με τη χρωματική παλέτα του μπλε. Και η Μίνα, που είναι λίγο μεγαλύτερη σε ηλικία, μπορεί να μην ήταν το πιο όμορφο πράσινο παπαγαλάκι, αλλά οι κόκκινες λεπτομέρειες που υπήρχαν στα φτερά της την έκαναν ξεχωριστή. Και όσο για την εξυπνάδα της...σε αυτό δεν την έφτανε κανείς.

Το φλάουτο της καρδιάς

Ποιος ήταν όμως ο μύθος του φλάουτου της καρδιάς; Ο μύθος αυτόςμίλαγε για μία μουσικό, που αγαπούσε το περιβάλλον. Και όταν λέω περιβάλλον, εννοώ τη θάλασσα, το έδαφος, τα δέντρα και τα ζώα. Τα αγαπούσε τόσο πολύ που με το φλάουτό της έφτιαχνε τραγούδια αφιερωμένα σε αυτά. Τα τραγούδια αυτά ήταν γεμάτα με συμβολισμούς. Με αυτόν τον τρόπο, αν κάποιος πρόσεχε τα λόγια των τραγουδιών της, θα καταλάβαινε πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε το περιβάλλον και πόσο εκείνη το αγαπούσε.

Μία μέρα ένας ξυλοκόπος περνώντας έξω από το σπίτι της άκουσε ένα από τα τραγούδια της. Της χτύπησε την πόρτα και της είπε πόσο του άρεσαν. Εκείνη του είπε να περάσει. Εκείνος δέχτηκε. Μπήκε στο σπίτι και αφού του πρόσφερε ένα ποτήρι με

χυμό κάθισαν και οι δύο στο τραπέζι και άρχισαν να συζητούν. Η συζήτηση αυτή διήρκησε κάτι παραπάνω από δύο ώρες. Οι μέρες περνούσαν και οι συναντήσεις του ξυλοκόπου και της μουσικού γινόντουσαν όλο και πιο συχνές και φαινόταν ότι ήταν η αρχή μιας μεγάλης αγάπης. Αυτή την αγάπη όμως, τη ζήλεψε μία μάγισσα. Η μάγισσα τους καταράστηκε. Πήρε την καρδιά της μουσικού και τη φυλάκισε στο φλάουτο της και την ίδια τη μουσικό την έκανε μία άγρια αλεπού χωρίς συναισθήματα,

ενώ τον ξυλοκόπο τον έκανε δέντρο και το φύτεψε στον κήπο της.

Το φλάουτο ονομάστηκε φλάουτο της καρδιάς, διότι είχε φυλακισμένη μέσα του την καρδιά της ιδιοκτήτριας του. Μόνο ένας άνθρωπος με καλή καρδιά σαν αυτή που έχει φυλακίσει θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει. Και κάθε δύναμη θα ενεργοποιούνταν από ένα τραγούδι από αυτά που είχε γράψει η μουσικός. Προσοχή!!!! Η κάθε δύναμη χρειάζεται και διαφορετικό τραγούδι. Η μόνη που δεν χρειάζεται συγκεκριμένο τραγούδι είναι αυτή της κατανόησης του περιβάλλοντος.

Αυτός είναι ο μύθος που τις τελευταίες μέρες άρχισε να βγαίνει αληθινός.

Ο γυρισμός στην κανονικότητα

Ξημέρωσε η Κυριακή. Η ώρα ήταν 9:00 π.μ. και όλη η οικογένεια έτρωγε πρωινό στην κουζίνα. Η Ζωή έτρωγε ψωμί με βούτυρο, η Μυρτώ ψωμί με μαρμελάδα και η κυρία Βέχη ένα βραστό αυγό. Σήμερα το απόγευμα κοντά στις 6:00 η Μυρτώ και κυρία Βέχη θα πήγαιναν για περπάτημα, ενώ η Ζωή θα έμενε σπίτι. Αυτό δεν γινόταν συνήθως. Συνήθως πηγαίναμε όλες μαζί για περπάτημα κάθε Κυριακή, αλλά η Ζωή το έπαιζε λίγο άρρωστη, επειδή βαριόταν να βγει έξω.

-Λοιπόν, κορίτσια ακούστε το πρόγραμμα, *είπε η κυρία Βέχη*.

-Μαμάκα, πριν πέντε λεπτά ξυπνήσαμε, σε παρακαλώ, μπορούμε να το πούμε αργότερα; *παραπονέθηκε όπως πάντα η Μυρτώ*.

-Αγάπη μου, πρώτον ξυπνήσατε πριν είκοσι πέντε λεπτά και δεύτερον το λέω τώρα που είμαστε όλες μαζί. Εξάλλου, μες στο πρόγραμμα είναι και αυτό που θα κάνουμε ακριβώς μετά το πρωινό, *της απάντησε με αυστηρό τόνο η κυρία Βέχη*.

Το τελικό πρόγραμμα που προέκυψε από τη συζήτηση ήταν το εξής:

10:00 - 10:30	Ελεύθερος Χρόνος
10:30 - 12:00	Μάθημα Ιστορία
12:00 - 13:00	Μαχείρεμα
13:00 - 13:15	Φτάχουμε Τραπέζι
13:15 - 14:30	Τρώμε
14:30 - 15:30	Ελεύθερος Χρόνος
15:30 - 16:00	Έλεγχος Υποχρεώσεων (Για Δευτέρα)
16:00 - 17:00	Μάθημα Γλώσσας
17:00 - 18:00	Μάθημα Μαθηματικών
18:00 - 19:30	Βόλτα - Ελεύθερος Χρόνος
19:30 - 20:00	Συζητάμε
20:00 - 20:15	Φτάχουμε τσάντες σχολείου
20:15 - 21:00	Τρώμε
21:00 - ...	Υπνος ☺

Όλα έγιναν ακριβώς όπως τα είχαν συμφωνήσει. Και στον τελευταίο ελεύθερο χρόνο της η Ζωή είδε τηλεόραση και ξεκουράστηκε ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Γενικότερα, η μέρα ήταν ήρεμη χωρίς κάτι το διαφορετικό.

Η Δευτέρα έφτασε και τα κορίτσια ξύπνησαν, έφαγαν πρωινό με τη μαμά τους, ντύθηκαν και πήγαν σχολείο. Το πρόγραμμα της Ζωής σήμερα ήταν:

1η ώρα	Γλώσσα
2η ώρα	Γλώσσα
3η ώρα	Μαθηματικά
4η ώρα	Γυμναστική
5η ώρα	Ιστορία
6η ώρα	Εικαστικά

Και το θεωρούσε ένα μέτριο πρόγραμμα. Αλλά σήμερα, σε αντίθεση με τις άλλες μέρες, δεν σκεφτόταν τίποτα τέτοιο. Σήμερα φαινόταν προβληματισμένη. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν το φλάουτο, τι θα μπορούσε να κάνει με αυτό και τα σχετικά. Την έκτη ώρα πήρε μία απόφαση για ένα σχέδιο.

Βέβαια, όλα αυτά ακύρωναν την προηγούμενη απόφαση της, που ήταν να μην κάνει τίποτα και να γυρίσει στην κανονικότητα ή τουλάχιστον αυτό που θεωρούσε κανονικότητα.

Το σχέδιο

Το σχέδιο ήταν το εξής:

Αρχικά, έπρεπε να πείσει τη Μυρτώ να πει στη μαμά τους ότι η Ζωή πήγε βόλτα στο δάσος και θα επέστρεφε σε μία ώρα. Όμως αυτό έπρεπε να γίνει χωρίς να πιστέψει η αδελφή της πως κάτι συνέβη και να ανησυχήσει. Το επόμενο βήμα ήταν να θυμηθεί ακριβώς που συνάντησε τον Ρίκο και τη Μίνα, τα δύο παπαγαλάκια, και πώς πήγε εκεί. Εφόσον τα έκανε αυτά τα άλλα θα ήταν εύκολα. Και το μόνο που είχε να κάνει ήταν να φτάσει στον προορισμό της, να θυμάται τι ώρα πρέπει να φτάσει σπίτι και να κοιτάει το ρολόι της συχνά.

Όλα αυτά θα γίνονταν με σκοπό να βρει τα παπαγαλάκια, για να τους μιλήσει. Και ευτυχώς που είχε το φλάουτο μαζί της, γιατί αλλιώς τίποτα δεν θα μπορούσε να γίνει στην πραγματικότητα.

Τα αποτελέσματα

Η ώρα ήταν 1:30 το μεσημέρι και όλα έχουν συμβεί, όπως έλεγε το σχέδιο. Αλλά τα παπαγαλάκια δεν έχουν εμφανιστεί. Η Ζωή άρχισε να παίζει φλάουτο μήπως τα ακούσει να μιλούν.

-Κοίτα ποια είναι πάλι εδώ! *Ακούστηκε μία φωνή και εμφανίστηκε πίσω από ένα δέντρο ο Ρίκο.*

-Ρίκο!!!! Μήπως είναι εδώ η Μίνα; *τον ρώτησε εκείνη.*

-Όχι, τι την θες, *απάντησε εκείνος.*

-Βασικά, θέλω να μιλήσω μαζί σου.

Ο Ρίκο δεν περίμενε αυτή την απάντηση και είπε ξαφνιασμένος:

-Για ποιον λόγο;

-Το Σάββατο είπες ότι θα μπορούσα να σας βοηθήσω, αλλά δεν είπες σε τι. Υπάρχει κάτι που δεν ξέρω;

-Και βέβαια υπάρχουν πράγματα που δεν ξέρεις, *αστειεύτηκε ο Ρίκο.*

-Μιλάω σοβαρά!!!!

-Σοβαρεύομαι, *της απάντησε, να σε ρωτήσω κάτι όμως, συνέχισε εκείνος.*

-Ότι θες.

-Γιατί δεν ακούς τα δέντρα, αλλά ακούς εμένα;

Η Ζωή σάστισε.

-Ο λόγος είναι πολύ απλός δεν τα ακούς, γιατί δεν μιλάνε. Εδώ και πέντε έξι χρόνια ο αριθμός των δέντρων που χρησιμοποιούν την ομιλία τους συρρικνώνεται. Με τον τρόπο που οι άνθρωποι μεταχειρίζονται το περιβάλλον, το αρρωσταίνουν. Πρώτα το έδαφος, μετά η θάλασσα, τώρα τα δέντρα και σε λίγο έρχεται και η σειρά του είδους μου, *συνέχισε ο Ρίκο.*

-Να σου κάνω δύο ερωτήσεις;

-Πες μου.

-Πρώτον, τι εννοείς αρρωσταίνουν; Δεύτερον, τι κακό κάνουμε, οι άνθρωποι; *Τον ρώτησε κοιτάζοντας το ρολόι της και επέκτεινε το λόγο της λέγοντας:* Μπορείς να με συνοδεύσεις μέχρι το σπίτι μου απαντώντας στις ερωτήσεις μου, γιατί πρέπει να γυρίσω τώρα;

-Εντάξει, ας το κάνουμε έτσι.

-Ακολούθησε εμένα, είπε η Ζωή.

-Λοιπόν, όταν λέω αρρωσταίνουν, εννοώ τη θάλασσα για παράδειγμα με όλα αυτά τα σκουπίδια. Νιώθει βρόμικη, αδύναμη και τέλος πάντων νιώθει λίγο χειρότερα από όταν ένας άνθρωπος έχει υψηλό πυρετό, το ίδιο ισχύει και για το έδαφος. Τα δέντρα έχουν άλλη ιστορία. Τα δέντρα πίνουν το νερό που υπάρχει στο έδαφος και την παίρνουν τη μόλυνση της θάλασσας και του εδάφους, αλλά δεν είναι αρκετό για να αρρωστήσουν, τουλάχιστον τα περισσότερα. Τα δέντρα στον Μαραθώνα μιλούν επειδή ήταν και συνεχίζουν να είναι πολύ στεναχωρημένα και φοβισμένα. Ο Ρίκο χαμήλωσε το κεφάλι του.

-Μπορώ να βοηθήσω; τον ρώτησε.

-Βασικά, είσαι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο περιβάλλον και τους ανθρώπους.

-Επειδή φτάσαμε δεν μπορώ να μιλήσω άλλο. Θα σκεφτώ όλα όσα συζητήσαμε. Αν μπορείς, έλα αύριο το πρωί στο σχολείο, που είναι λίγο πιο κάτω, να σου πω την απόφασή μου, του πρότεινε η Ζωή.

-Σύμφωνοι, είπε ο Ρίκο, τα λέμε αύριο.

-Τα λέμε, του ανταπέδωσε εκείνη.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε με μαθήματα και τηλεόραση μέχρι τις 8:30 μ.μ. και μετά ύπνος.

Η επόμενη μέρα

Όταν η Ζωή ξύπνησε ήταν 7:28, έμεινε στο κρεβάτι της ως τις 7:30, που χτύπησε το ξυπνητήρι της. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, έκλεισε το ξυπνητήρι, έφαγε με την κυρία Βέχη και τη Μυρτώ, έπλυne τα δόντια της και μαζί με την Μυρτώ πήραν το δρόμο προς το σχολείο. Πρώτη ώρα είχε γυμναστική, έπαιξε και μπάλα. Τη δεύτερη ώρα γύρισε κουρασμένη στην τάξη να κάνει μαθηματικά. Η κυρία Βούλα, η δασκάλα της, τους μίλησε για την οργάνωση δεδομένων και πληροφοριών, το έκτο κεφάλαιο. Της Ζωής τής ήταν εύκολο το μάθημα, επειδή από μικρή είχε πρακτική σκέψη. Ήρθε το διάλειμμα και η Ζωή πήγε στο πίσω μέρος του σχολείου και περίμενε τον Ρίκο, όμως εκείνος δεν εμφανίστηκε. Η Ζωή δεν ανησύχησε, διότι είχε την ελπίδα ότι ο Ρίκο θα ερχόταν στο επόμενο διάλειμμα. Μετά από ένα δίωρο Γλώσσας ήρθε και το δεύτερο διάλειμμα. Όλα τα παιδιά βγήκαν έξω να παίξουν. Ο Ρίκο εμφανίστηκε δύο λεπτά πριν χτυπήσει το κουδούνι. Μαζί του ήταν και η Μίνα και αυτό ήταν κάτι μη προγραμματισμένο. Τα δύο παπαγαλάκια πλησίασαν τη Ζωή. Το κουδούνι χτύπησε.

-Πρέπει να πάω στο μάθημα μου, θα τα πούμε μετά, *είπε η Ζωή.*

Η Μίνα κούνησε το κεφάλι της δείχνοντας πως συμφωνεί. Η Ζωή έφυγε. Μπήκε στην τάξη πληροφορικής και έκατσε μπροστά στον υπολογιστή της...

-Ζωή, ωραίος ο καιρός, ε;

-Ορίστε; η Ζωή κοίταξε πίσω της.

Ο κύριος Νίκος είχε καρφώσει το αυστηρό βλέμμα του πάνω της.

-Τι εννοείτε;

-Για να κοιτάς τόση ώρα έξω, θα σου αρέσει ο καιρός καλύτερα από το μάθημα, *είπε ο κύριος Νίκος.*

Όλη η τάξη άρχισε να γελάει.

-Συγγνώμη κύριε, αφαιρέθηκα, *απολογήθηκε η Ζωή και χαμήλωσε το κεφάλι της.*

-Ησυχία παιδιά, *είπε στους υπόλοιπους με σκοπό να σταματήσουν να γελάνε και να συνεχίσει το μάθημα.*

Την έκτη ώρα η κα Βούλα έπρεπε να φύγει και τα παιδιά ήταν ελεύθερα να γυρίσουν σπίτι. Η Ζωή όμως έμεινε στο σχολείο να περιμένει τη Μυρτώ. Μάλλον, αυτή ήταν η δικαιολογία που είπε στη διευθύντρια. Ο πραγματικός λόγος ήταν ότι ήθελε να μιλήσει με τη Μίνα και τον Ρίκο. Θα το πετύχαινε σε μερικά λεπτά.

Η συζήτηση

Για να γίνει η συζήτηση πρέπει η Ζωή να παίξει φλάουτο, αλλά δεν πρέπει να την ακούσουν δασκάλες και δάσκαλοι. Για να γίνει αυτό η Ζωή πρέπει να παίξει πολύ σιγά, όπως και έκανε. Μετά πήγε στο πίσω μέρος του σχολείου, για να συναντήσει τα παπαγαλάκια.

-Μου εμπιστεύτηκες ότι θες να μας βοηθήσεις.

-Ναι, θέλω.

-Ωραία, πρέπει να ξέρεις όμως κάποια πράγματα, *είπε η Μίνα.*

-Έχω διαβάσει τον μύθο, *της απάντησε η Ζωή.*

-Αυτό είναι καλό, αλλά δεν τα λέει όλα ο μύθος. Ας πούμε δεν λέει ποια είναι τα τραγούδια και ποιες οι δυνάμεις του φλάουτου. Αυτό σημαίνει πως η μοναδική δύναμη που μπορείς να χρησιμοποιήσεις είναι το να μας καταλαβαίνεις. Οπότε πρέπει να σκεφτείς τι μπορείς να κάνεις μόνο με αυτή την ικανότητα.

Το κουδούνι χτύπησε και τα παιδιά άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες.

-Εντάξει, θα το κάνω. Ευχαριστώ Μίνα. Γεια Ρίκο. Γεια Μίνα, *είπε η Ζωή και πήγε να βρει την αδελφή της, για να γυρίσουν σπίτι.*

Η λύση

Αφού επέστρεψε στο σπίτι και έφαγε η Ζωή, πήγε στο δωμάτιό της και έκλεισε την πόρτα. Έκατσε στο γραφείο της και άρχισε να γράφει σε ένα χαρτί πράγματα που θα μπορούσε να κάνει, για να βοηθήσει τα παπαγαλάκια.

Μετά από πολλή σκέψη κατέληξε σε μία λύση με τέσσερις φάσεις. Η πρώτη ήταν να πάρει συνέντευξη από τα δέντρα, τη θάλασσα, το έδαφος, τα παπαγαλάκια και από άλλα ζώα, που θα μπορούσε να βρει. Η δεύτερη ήταν αφού ακούσει τα προβλήματα του περιβάλλοντος να σκεφτεί λύσεις για αυτά. Η τρίτη φάση ήταν να φτιάξει φυλλάδια, αφίσες, κολάζ και άρθρα που να μιλάνε για τα προβλήματα και τις λύσεις. Και η τέταρτη και τελευταία ήταν όλα αυτά να τα μοιράσει σε όλη τη χώρα, ώστε να ενημερωθούν όλοι.

Για να γίνουν τα παραπάνω η Ζωή χρειαζόταν βοήθεια και την επόμενη μέρα θα έψαχνε να βρει ποιος θα της έδινε.

Η εκδρομή

Έφτασε η Τετάρτη. Σήμερα τα παιδιά θα πάνε εκδρομή. Η Ζωή και η Μυρτώ είχαν φτάσει στο σχολείο. Όταν ήρθαν όλοι οι μαθητές, η διευθύντρια, κυρία Ουρανία, πήρε το μικρόφωνο και είπε:-Καλημέρα! Οι περισσότεροι από σας δεν ξέρουν τι ακριβώς θα κάνουμε σήμερα. Σήμερα θα κάνουμε έναν περίπατο με προορισμό τη λίμνη. Θα περπατήσουμε για 20 λεπτά θα καθίσουμε να φάτε και να διασκεδάσετε στη λίμνη μέχρι τις 12:40 μ.μ. και μετά θα γυρίσουμε στο σχολείο. Δεν θα φύγετε, θα ανεβείτε στις τάξεις σας με τους

δασκάλους σας, θα πάρετε παρουσίες και όταν χτυπήσει το κουδούνι θα είστε ελεύθεροι να φύγετε. Σας παρακαλώ, να μην απομακρυνθείτε από τους δασκάλους σας κατά τη διάρκεια της εκδρομής. Λοιπόν, τώρα θα πάτε στις τάξεις σας και θα κατεβείτε σε 10 λεπτά, για να φύγουμε.

Όλα έγιναν όπως ακριβώς τα είπε η κυρία Ουρανία. Όμως έγιναν και άλλα.

Η ομάδα

Ας πάμε στις 9:00 η ώρα την ίδια μέρα. Όλοι είχαν μόλις φτάσει στη λίμνη. Η Ζωή πήγε να βρει κάποια παιδιά, για να τους ζητήσει να τη βοηθήσουν. Αρχικά, τους τα εξήγησε όλα χωρίς να τους δείξει το φλάουτο. Όσοι από τους συμμαθητές της την πίστεψαν, τους έδειξε το φλάουτο. Στη συνέχεια, τους ρώτησε αν θέλουν να τη βοηθήσουν. Όλοι είπαν ναι. Τέλος, τους εξήγησε το σχέδιο και σε ποιο μέρος θα συμμετείχε ο καθένας.

Η ομάδα που σχηματίστηκε αποτελούνταν από πέντε ανθρώπους και δύο ζώα. Δηλαδή, από τη Ζωή, τον Γιώργο, τον Ηλία, την Ευτυχία, την Πέννυ, τον Ρίκο και τη Μίνα.

Ποιοι όμως ήταν αυτοί; Ο Γιώργος ήταν ένα μελαχρινό παιδάκι με έφεση στη ζωγραφική. Ο Ηλίας ήταν ένα ξανθό παιδί, που πήγαινε στην έκτη δημοτικού και έγραφε πολύ ωραίες εκθέσεις. Η Ευτυχία, το πιο όμορφο ξανθό κορίτσι που έχω δει, πολύ οργανωτική, υπεύθυνη και με στυλ. Η Πέννυ, μία καστανομάλλα υπεύθυνη της σχολικής εφημερίδας και συμμαθήτριά του Ηλία. Και τους άλλους τρεις τους ξέρετε.

Τι θα έκαναν; Η Ζωή και τα παπαγαλάκια με το φλάουτο θα έπαιρναν συνεντεύξεις από το περιβάλλον για τις οποίες θα έφτιαχνε τις ερωτήσεις η Πέννυ. Ο Ηλίας θα έπαιρνε τις πληροφορίες από τη Ζωή και θα τις έγραφε σε κείμενο. Ο Γιώργος θα συμπλήρωνε κάτι σε σχέση με αυτό που θα έγραφε ο Ηλίας. Και στο τέλος η Ευτυχία θα συνδύαζε τις εικόνες με τα άρθρα, ώστε να φαίνονται ελκυστικά και φυσικά θα τα παρουσίαζε στην τάξη.

Η πρώτη συνέντευξη

Η πρώτη συνέντευξη αφορούσε το δάσος. Τρεις μέρες μετά την εκδρομή η Ζωή πήρε τις ερωτήσεις από την Πέννυ και μαζί με τη Μίνα και τον Ρίκο πήγαν στο δάσος κοντά στο σπίτι της. Η Ζωή έπαιξε φλάουτο. Άρχισε να ακούει ψιθύρους. Και είπε:

-Συγγνώμη, θα μπορούσε κάποιος από εσάς, τα δέντρα, να με βοηθήσει. Το μόνο που θέλω είναι να συζητήσω μαζί του.

Για λίγο βασίλευσε η απόλυτη σιωπή.

-Για ποιον λόγο θες να μας μιλήσεις; *ακούστηκε μία ήρεμη και καλοσυνάτη γυναίκα.*

-Για την καθημερινότητα και τα προβλήματά σας, *απάντησε η Ζωή.*

Οι ψίθυροι ακουγόntonουσαν ξανά μόνο που αυτή τη φορά ήταν πιο έντονοι.

-Ηρεμήστε κορίτσια, *η γυναικεία φωνή ξανακούστηκε.*

-Κορίτσια; *αναρωτήθηκε η Ζωή.*

-Ξέχασα να σου πω, *της είπε η Μίνα.*

-Τι ξέχασες; *της απάντησε η Ζωή.*

-Μάλλον ξέχασα να σου πω ότι δεν μιλάς με δέντρα αλλά με Αμαδρυάδες.

-Με τι; *η Ζωή ήταν πολύ μπερδεμένη.*

-Οι Αμαδρυάδες είναι κόρες του ξύλου και νύμφες των δέντρων. Ζουν μέσα σε αυτά και αν κοπεί το δέντρο πηγαίνουν σε ένα άλλο και τιμωρούν τον ένοχο. Και εκείνη τη στιγμή αρχίζει η δικιά μου η δουλειά. Ως υπηρέτρια του δέντρου, δηλαδή Γκίλλυ ντου, είμαι υπεύθυνη για την ασφάλεια των ομάδων των δέντρων και όσων τα κόβουν.

-Δηλαδή εσύ τι είσαι; *ρώτησε η Ζωή.*

-Εγώ είμαι Γκίλλυ ντου 1.858η μία νεράιδα. Μπορείς να με φωνάζεις Λία, αυτό είναι το όνομά μου, το άλλο είναι τίτλος. Θα συζητήσεις με εμένα και την Πτελέα. Η Πτελέα μένει σε ένα δέντρο στο ξέφωτο, ακολούθησε με.

Η Λία πέταξε προς το ξέφωτο. Προς έκπληξη της Ζωής η νεράιδα ήταν μεγαλύτερη από τα παπαγαλάκια, το ύψος της Λίας ήταν περίπου 60 εκατοστά, αλλά δεν το σχολίασε. Απλώς, περπάτησε μέχρι το ξέφωτο.

-Γεια Πτελέα, αυτή είναι η Ζωή.

Θέλει να μας κάνει κάποιες ερωτήσεις, *είπε η Λία.*

-Γεια σου Ζωή, είμαι στη διάθεσή σου, ρώτησέ με ό,τι θέλεις.

-Ευχαριστώ πολύ, *είπε η Ζωή και συνέχισε λέγοντας:* θέλω να ξέρετε ότι οι πληροφορίες που θα μου δώσετε θα χρησιμοποιηθούν για ένα άρθρο σε σχέση με το περιβάλλον και τη μόλυνσή του.

-Δεν έχουμε πρόβλημα με αυτό, *είπε η Λία.*

Κατάλαβε ότι πέρα από τα λίγα σκουπίδια που υπήρχαν στο δάσος το μεγαλύτερο πρόβλημα των δέντρων ήταν το μολυσμένο νερό, οπότε την επόμενη μέρα θα πήγαινε σε μία θάλασσα. Αφού βέβαια έδινε ό,τι πληροφορία είχε στον Ηλία.

Η προειδοποίηση

Καθώς η Ζωή, ο Ρίκο και η Μίνα έφταναν στη θάλασσα επικρατούσε ησυχία, ώσπου...

-Ζωή μου, πρέπει να σε προειδοποιήσω για κάτι πριν πάρεις αυτήν τη συνέντευξη.

-Τι πρέπει να μου πεις, Μίνα, η Ζωή παραξενεύτηκε.

-Κάτι που έπρεπε να ξέρεις εδώ και καιρό. Όταν επικοινωνείς με τα δέντρα, τη θάλασσα και το έδαφος στην ουσία μιλάς με μαγικά πλάσματα, όπως νύμφες και νεράιδες. Μόνο με τα ζώα, δηλαδή με εμάς, επικοινωνείς άμεσα. Αυτό στο οποίο πρέπει να έχεις πάντα στον νου σου είναι τα μαγικά πλάσματα του νερού. Το νερό έχει τριπλή φύση.

-Τι εννοείς; τη διέκοψε η Ζωή.

-Εννοώ ότι το νερό σε ξεδιψάει, ποτίζει με αυτό τα σπαρτά, αλλά αν είσαι απρόσεκτη μαζί του μπορεί να σε τραυματίσει. Δηλαδή, δεν μπορείς να εμπιστευτείς της νεράιδες του νερού, τον Ούρικ, τις άσπραϊ, τις γοργόνες τις Ναϊάδες, τις Ορεστιάδες και τις Νεραϊδοφώκες.

-Μετάφραση. Ο Ούρικ είναι μία μοναχική νεράιδα από τη Σκωτία, που ζει σε λίμνες και ταξιδεύει συχνά. Οι Άσπραϊ είναι μικρές νεράιδες που αν έρθουν σε επαφή με τις ακτίνες του ήλιου γίνονται μικρές λιμνούλες. Οι Ναϊάδες είναι νύμφες των λιμνών και οι Ορεστιάδες είναι νύμφες των πηγών γι' αυτό ζουν μόνο στις κορυφές των βουνών. Η εμφάνιση των συγκεκριμένων νυμφών, σε αντίθεση με αυτές που γνώρισες, είναι πολύ κοντά με των ανθρώπων, είτε ο Ρίκο, επειδή είδε τη Ζωή μπερδεμένη.

-Αυτές είναι κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες που θα μπορούσα να τις μάθαινα νωρίτερα, αλλά κάλιο αργά παρά ποτέ. Ευχαριστώ, θα τις έχω υπόψη μου, τους απάντησε ειλικρινά η Ζωή.

Η δεύτερη συνέντευξη και το τέλος

Την ώρα που έφτασε η Ζωή με τα παπαγαλάκια, ο ναυαγοσώστης έβγαζε έναν άντρα περίπου 40 χρόνων από τη θάλασσα. Πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθεί, ενώ ο ναυαγοσώστης έδινε τις πρώτες βοήθειες στον σαραντάρη. Η Ζωή τα έβλεπε αυτά από έναν λόφο πολύ κοντά στην παραλία αλλά και απόμερο, για να μην τους δουν. Μόλις έπαιξε φλάουτο είπε:

-Θα μπορούσα να μιλήσω με τη θάλασσα ή κάποιον εκπρόσωπο της;

-Δεν χρειάζομαι εκπρόσωπο!!! βγήκε από το νερό η αρχηγός των γοργόνων, η Θάλασσα.

-Συγγνώμη εννοούσα τη θάλασσα, το νερό, *είπε η Ζωή.*

-Τότε θα πρέπει να μιλήσεις με εκπρόσωπο, βασικά με τέσσερις εκπροσώπους. Εμένα από τις γοργόνες, μία νεράιδα, μία νύμφη και ένα πνεύμα Δεν χρειάζεται να αναφέρω ότι όλα αυτά τα πλάσματα που θα μιλήσεις είναι του νερού, *είπε η γοργόνα θέλοντας να μειώσει τη Ζωή.*

-Πριν φωνάξω τους υπόλοιπους θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. «Τι έπαθε αυτός ο άντρας;» *τη ρώτησε η Ζωή αγνοώντας το σχόλιο που προηγήθηκε.*

-Κράτησε την αναπνοή του μέσα στο νερό για περισσότερο από αυτό που άντεχε. Μόλις τελείωσε την πρόταση της μπήκε πάλι στο νερό.

-Νόμιζα πως οι γοργόνες είναι γλυκές και χαρούμενες, *σχολίασε ο Ρίκο.*

-Μάλλον θα είχε νευριάσει με το ατύχημα, *πρόσθεσε η Μίνα.*

-Γιατί; *απόρησε η Ζωή.*

-Γιατί δεν φταίει πάντα η θάλασσα, δηλαδή το νερό, δηλαδή τα μαγικά πλάσματα για τα ατυχήματα, αλλά οι υπόλοιποι αυτό πιστεύουν.

-Έχει δίκιο η Μίνα. Δεν κινδυνεύεις μόνο να νευριάζεις τα πλάσματα του νερού αλλά και αν θες να κάνεις κάτι επικίνδυνο από μόνος σου, *συνέχισε τη σκέψη της Μίνας ο Ρίκο.*

-Καταλαβαίνω... *είπε η Ζωή.*

Ξαφνικά βγήκαν από το νερό η Θάλασσα, η Μελίτη από τις ναϊάδες, η Δάειρα από τις νεράιδες και ο Λουέας από τα πνεύματα του νερού.

-Καλημέρα, είπαν με μία φωνή η Μελίτη και η Δάειρα, ενώ ο Λουέας έμεινε σιωπηλός και ντροπαλός και η Θάλασσα κοίταζε με ένα αυστηρό βλέμμα τη Ζωή.

Αμέσως μετά ακούστηκε ένας δυνατός ήχος και όλα σκοτείνιασαν.

Η εξήγηση

Η ονομασία του προηγούμενου κεφαλαίου ήταν «Η δεύτερη συνέντευξη και το τέλος». Με τη λέξη **τέλος** εννοούσα την τελευταία περίοδο λόγου του κεφαλαίου. Για όσους δεν κατάλαβαν, αυτό είναι όνειρο και όπως όλα τα όνειρα σταματάνε χωρίς προειδοποίηση αφήνοντας με απορίες και την ευχή να το είχαμε δει όλο, έτσι και αυτό. Στο μόνο που ελπίζω να διαφέρει από τα άλλα όνειρα είναι στη μνήμη, αφού συνήθως την επόμενη μέρα δεν το θυμόμαστε. Όμως, δεν θέλω να το ξεχάσει κανείς αυτό το όνειρο, εγώ πάντως δεν θα το κάνω. Αυτό το όνειρο που είδα στα 14 χρόνια μου έχει πολλά να μας πει και αυτό που μπορείτε να σκεφτείτε εσείς είναι το τι είπε σε σας. Κάποιος θα σκεφτόταν: «γιατί να σε πιστέψω, δεν σε ξέρω;». Αν αυτό είναι το μόνο πράγμα που σε κρατάει στο να με πιστέψεις, μάθε με. Είμαι η Ζωή, η πρωταγωνίστρια του ονείρου και αφηγήτρια και είμαι είκοσι τεσσάρων χρόνων. Αυτό το όνειρο το είδα και μου άλλαξε τη ζωή, αλλάζοντας τον τρόπο σκέψης μου.

Το δεύτερο όνειρο

Μετά από περίπου 40 μέρες είδα ένα ακόμα όνειρο. Το όνειρο άρχιζε έτσι:

- Τι έχεις Ζωή; *είπε η Ευτυχία.*
- Τίποτα απλώς ξεχάστηκα, *της απάντησε η Ζωή.*
- Πώς σου φαίνονται τα φυλλάδια;
- Είναι φανταστικά, Ευτυχία μου, ευχαριστώ πάρα πολύ για τη βοήθειά σας.
- Παρακαλώ, για αυτό είναι οι φίλοι. Τώρα το μόνο που έχει μείνει είναι να τα παρουσιάσουμε στο σχολείο, *είπε η Ευτυχία.*
- Μπορώ να τα βάλω και στη σχολική εφημερίδα, *πετάχτηκε η Πέννυ.*
- Ο σύζυγος της δασκάλας μου έχει την εφημερίδα «Η κοφτερή πένα». Μπορώ να της ζητήσω να πει στον σύζυγό της για τα άρθρα και τα φυλλάδιά μας, *πρότεινε ο Ηλίας.*
- Και εγώ θα μπορούσα να βγάλω φωτοτυπίες τα φυλλάδια και τα κολλάζ και να τα μοιράσω, *μίλησε και ο Γιώργος.*
- Ευχαριστώ πάρα πολύ, η βοήθειά σας είναι πολύτιμη. Ωραία τώρα το μόνο που μας έχει μείνει είναι να κανονίσουμε το πώς θα τα παρουσιάσουμε στο σχολείο. Αυτό θα το αναλάβω εγώ. Θα πάω να μιλήσω στην κυρία Ουρανία, *είπε με αποφασιστικότητα η Ζωή.*

Μετά από αυτό όλα σκοτεινίασαν και ακούστηκε μία ζεστή φωνή να λέει: «Όλα έγιναν ακριβώς όπως τα σκέφτηκε η ομάδα. Πολλοί άνθρωποι σε όλη τη χώρα άλλαξαν τη συμπεριφορά τους προς το περιβάλλον. Η Ζωή έβαλε το φλάουτο σε ένα μπαούλο και δεν το ξαναέβγαλε ποτέ, γιατί δεν χρειαζόταν.»

Και λίγο πριν ξυπνήσω εμφανίστηκαν αυτές οι εικόνες:

Τέλος...

Πηγαίnete στην επόμενη σελίδα

Σελίδα για γονείς

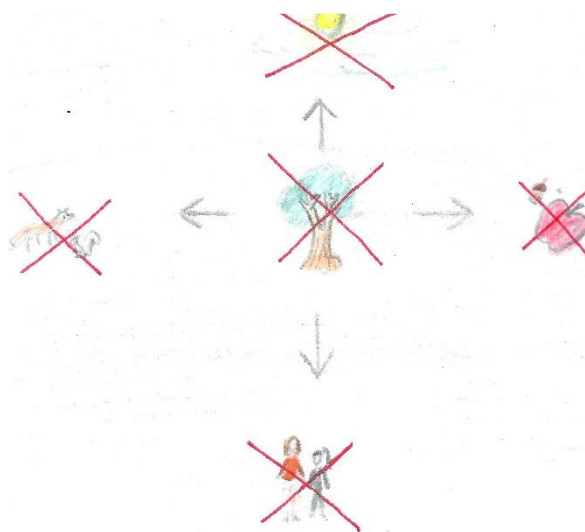
Τα όνειρα υποστηρίζεται ότι δημιουργούνται από κάτι που μας απασχολεί ή κάτι που απλώς είδαμε. Μετά από τόσα χρόνια δεν ξέρω τι, ποιος, ποια και πώς συντέλεσαν στη δημιουργία του δικό μου. Αυτό που ξέρω είναι τι ήθελε να μου πει, ποιο είναι το δίδαγμα του. Το όνειρο μιλάει για το περιβάλλον, την προστασία, τη ζωή του, μα πάνω από όλα τη συμπεριφορά μας προς αυτό. Τα δικά μου συμπεράσματα είναι ότι του φερόμαστε σαν να μην μας ενδιαφέρει η ύπαρξή του, σαν να είναι ένα από τα σκουπίδια που πετάμε σε αυτό.

Κατά τη δική μου άποψη, αυτό συμβαίνει, γιατί το θεωρούμε δεδομένο, ότι πάντα θα είναι στην καθημερινότητά μας, ότι δεν θα αλλάξει. Η αλήθεια είναι ότι δεν αλλάζει αυτοβούλως, εμείς το αναγκάζουμε. Για παράδειγμα, εκεί που είναι το σπίτι σας, το σχολείο και η παιδική χαρά της γειτονιάς σας κάποτε υπήρχαν δέντρα και τα δέντρα υπήρχαν στην ακριβή θέση που τώρα βρίσκεται το τσιμέντο. Ας

αναλύσουμε τι σημαίνει δέντρο. Δέντρο σημαίνει σπίτι για σκίουρους, πουλιά, ζώφια, σημαίνει οξυγόνο (το οποίο είναι απαραίτητο για έναν βιώσιμο πλανήτη), σημαίνει απουσία πλημμυρών (διότι οι ρίζες των δέντρων απορροφούν νερό), σημαίνει ομορφιά, που συνοψίζοντας σημαίνει βιώσιμος, όμορφος, καθαρός πλανήτης χωρίς τις καταστροφικές συνήθειες του ανθρώπου.

Όλα τα παραπάνω σημαίνουν ισορροπία στον κύκλο της ζωής. Και ο μόνος που μπορεί να αποτρέπει την καταστροφή αυτού του πλανήτη αλλά και να συντελεί σε αυτήν είναι ο άνθρωπος.

Είχα διαβάσει πριν λίγο καιρό σε ένα άρθρο μία φράση που μου έμεινε χαραγμένη στο μυαλό μου. Το άρθρο έγραφε ότι οι άνθρωποι μπορούν να σώσουν το περιβάλλον και ότι μόνο το μυαλό τους τους εμποδίζει. Συγκεκριμένα, έγραφε:

“But I am so small and insignificant, I hear you say, my contribution will be nothing but drop in the ocean. Well the ocean is made up of millions of drops, just imagine what millions of people can do if they have a common goal.”

Η μετάφραση του είναι η εξής:

«Αλλά είμαι τόσο μικρός και ασήμαντος, σε ακούω να λες, η συμβολή μου δεν θα είναι τίποτα άλλο παρά μία σταγόνα στον ωκεανό. Λοιπόν, ο ωκεανός αποτελείται από εκατομμύρια σταγόνες, φανταστείτε τι μπορούν να κάνουν εκατομμύρια άνθρωποι αν έχουν κοινό στόχο.»

Η μετάφραση όμως δεν έχει σημασία, τουλάχιστον στο δικό μου μυαλό. Σημασία έχει το νόημα, το οποίο είναι ότι το μόνο πράγμα που μας αποτρέπει από το να βοηθήσουμε το περιβάλλον και κατά συνέπεια τους εαυτούς μας είναι το μυαλό μας. Εάν ψάχνετε δικαιολογία, για να μην κάνετε κάτι θα πείτε: «θα το έκανα αλλά μόνος/η μου δεν θα τα καταφέρω».

Ένα πράγμα πρέπει να αποτυπωθεί στο μυαλό σας. Μέχρι και η πιο μικρή συμμετοχή/βοήθεια σε μία μάχη και αυτό είναι μάχη της σωτηρίας του περιβάλλοντος.

Τα συμπεράσματα από το τελευταίο κεφάλαιο και από ολόκληρο το διήγημα είναι δικά σας. Εγώ θα τονίσω ότι το περιβάλλον είναι το σημαντικότερο πράγμα στον κόσμο, γιατί είναι ο κόσμος.

ΦΡΟΝΤΙΖΩ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ project

Ν.ΓΛΩΣΣΑ & Ν.ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γυμνάσιο Δροσιάς 2020-2021

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Εύη Συρίγα